

DEDICADA ALS GERMANS MIR SEGUÍ, MARIA I JAUME

Antoni Tudurí

Secció de genealogia
de l'Ateneu de Maó

Un dia, ja fa anys, en plena efervescència de la discussió de les variants topològiques-lingüístiques (Mahón-Mahó-Maó) un parell de periodistes joves en van aturar a s'Arravaleta per tal de demanar-me la meua opinió. Em sembla que la meua resposta no va tenir l'honor de ser tinguda en compte pel fet que els hi vaig dir que em faltava una quarta versió: «Maón» sense «h». Van posar una cara d'estranyesa considerable i van tancar el micro, anant a cercar un «enquestable» més normal.

La meua resposta venia induïda per un fet que vaig viure a les primeries del mes d'octubre de 1953. Es tracta de què als meus 8 anys acabats de fer, a ca meua van trobar que ja era hora de deixar l'escola de les monges del carrer Stuard des Castell, on poc més podria aprendre a part de rebre clatellots amb una certa freqüència -per allò de «la letra con sangre entra»- i em van matricular a l'escola preparatòria de l'Institut del Pla del Monestir. Per aquells temps, els a-lots ja sabíem, bé que mal, llegir i escriure i el primer dia de classe la mestressa d'al·lots ens va fer un «dictado» per tal de poder calibrar el nostre nivell escolar. Lamento haver perdut aquella primera llibreta, que començava dient «Maón a XX de octubre de 1953». Vaig ser cridat per la mestressa, qui em va advertir que «Maón» s'escriu amb una «h» intercalada, és a dir «Mahón».

Aquesta senyora, a qui els primers dies li deia «hermana», era donya Maria Mir Seguí, «viuda de Cerezo» de la que vaig aprendre un munt de coses al llarg dels 2 anys que em va suportar, atès que al batxillerat no s'hi podia accedir fins als 10 anys. I he dit «suportar», ja que, pel que sembla, un servidor era un esperit inquiet i «amb la vista als dits». Una «cartilla» de notes que encara conservo diu, sense embuts, que la meua nota de *Urbanidad* era un zero *patatero*. Anys més tard vaig saber que era germana del catedràtic de matemàtica Jaume Mir, conegut com a «Miroto», personatge de peculiars característiques entre les quals cal destacar que no es treia la boina «ni delante del señor ministro», com deia ell, que era capaç d'incitar als alumnes a gaudir de les matemàtiques, a més de considerar que els cursos escolars duraven 12 mesos, però que els més espavilats podien acurçar aquest temps a 9 mesos i descansar-ne 3. Per tant, ell mai suspenia el mes de juny, simplement no deixava presentar-se a l'alumne fins al mes de setembre. Una altra anècdota a recordar és que quan Francisco Franco va venir a Maó (per aquell temps Mahón) li van demanar que cedís el seu cotxe nou acabat de dur d'Alemanya (concretament un Opel de dos colors) per a dur alguns membres del *séquito de Su Excelencia*, i ens va dir, a la classe, que ell no li deixava l'auto ni a Sant

Cristòfol. Va ser coherent amb la seva afirmació; encara el recordo fent de xofer, mans al volant del seu Opel, pujant per la *Cuesta de la Abundancia*, boina encasquetada i cara de pocs amics amb dos acompanyants d'en Franco als seients de darrera.

♦♦ **PERÒ A MÉS D'ELL**, és de donya Maria, de qui vull parlar avui. Havia nascut a Maó el dia 26/01/1909 i va morir, també a Maó en data 06/08/2011, a 102 anys fets. S'havia casat amb José Cerezo Giménez, catedràtic de Química Orgànica de la Universitat de Valladolid i posteriorment degà de la Facultat de Ciències de la Universitat de La Laguna, mort prematurament per una envestida d'un cotxe l'any 1945, de qui va tenir tres fills, José, Juan i Maria. Aquesta desgràcia la va dur a tornar a viure a Menorca, on ja havia fet de mestressa d'escola quan la Guerra Civil, a Ferreries. I allà, al vell Institut de Maó la vaig conèixer i allà ella em va conèixer a

jo. I allà, al replà de l'Institut, el senyor Paco Ramonell ens va fer la foto que acompanya la miscel·lània. L'estat de conservació no és gens bo, però el valor documental és innegable.

Els antecedents familiars d'aquesta saga són prou destacables. Els seus pares eren Joan Mir Saura i Emilia Seguí Carreras

i, pel que consta als arxius, son pare era nebot de Rafael Saura Eymar, il·lustre metge que va ser ginecòleg de la reina Isabel II, i a més, era cosí del pare del pedagog i lliurepensador Joan Mir i Mir.

Un tercer germà, Marcelino, va ser oftalmòleg a Maó del que no en tinc cap record, al contrari del seu germà Jaume, que, quan ja tenia 90 anys em va comentar, tot decebut, asseguts a un banc de s'Arravaleta, que la família no li havia permès la renovació del carnet de conduir, i de Maria, de qui ja he deixat anar records, bons records, d'infantesa.

Anant als *bots*, avui tocarà veure les relacions dels germans Mir Seguí amb altres docents. En primer lloc, Antoni Mir Llabias, catedràtic de Ciències Naturals té 8 *bots* mínims, fins a arribar al matrimoni format per Joan Mir Montanyès i Llorença Pons Salord, de l'any 1805. En segon lloc, el també catedràtic de Ciències Josep Cardona Mercadal té 9 «bots» fins a arribar al matrimoni entre Jaume Pons Villalonga i Joana Salort Pons, a l'any 1768. El tercer parentiu és el de Joan Hernández Mora, bastant llunyà, ja que cal arribar a Martí Andreu, casat no se sap amb qui, devers l'any 1539. Finalment, el company Antoni Guasch Bosch, que es retira de l'ensenyament actiu aquest curs 2016/2017, professor de Biologia a l'Institut Biel Martí de Ferreries, té 17 *bots* fins a arribar a l'any de la picó, a Miquel Caymaris Parpal.

Un servidor també té *bots*, però són 21 i no té massa importància comptar els meus *bots*.